

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ଅନାସକ୍ତ ହୁଅ । ନିଜର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଚେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗ ଭର୍ତ୍ତୀରେ ବସ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତିର କିରଣ କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ଏଣେତେଣେ ଘୁରୁ ନଥାଏ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ରହିଥା’ନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ କରେଣ୍ଟ ଅଥବା ଶାନ୍ତିର କିରଣ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିର କିରଣ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର କାମ ହେଲା ବାବାଜୀଙ୍କ କରେଣ୍ଟକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କରିବା । କାହିଁକି ନା ସେହି କରେଣ୍ଟ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାର୍ଜ ହେବ, ଶକ୍ତି ମିଳିବ, ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ଏହାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁଭବାତ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘର ପରମଧ୍ୟାମ କଥା ମନେ ପଡୁଛି । ବାବା ତ ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀର କଥା ହିଁ ଶୁଣାଇବେ ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁଛ ଏହି କଥାକୁ ନାହିଁ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର କେଉଁଠି ? ଆତ୍ମା କ’ଣ ? ଏହି କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଇଛ ଯେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ? ପରମଧ୍ୟାମରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରୁ ଆସୁନାହିଁ । ମୁଁ ତ ଘର (ପରମଧ୍ୟାମ)ରୁ ଆସୁଛି । ଯେଉଁ ଘରୁ ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତି ଫଳାଫଳ ବର୍ଷ ପରେ ପରମଧ୍ୟାମରୁ ଆସେ । ମୁଁ ପରମଧ୍ୟାମ ଘରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏତେ ସହଜ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେପରିକି ସହରରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯେପରି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାବେ ଅନୁସାରେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଅନୁସାରେ ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ କଥାକୁ ମୁଁ ଜାଣିଛି ।

ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଶୁଣାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ କାମ ଅର୍ଥରେ ଜଳି ପଡିତ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଅର୍ଥରେ ଜଳିଗଲେ ମନୁଷ୍ୟ କଳା ହୋଇଯାଇଥା’ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏବେ କାମ ଅର୍ଥରେ ଜଳି କଳା ହୋଇଯାଇଛ ଅଥବା ପଡିତ ହୋଇଯାଇଛ । ସତତପ୍ରୟାସନତାର ଶକ୍ତି ତୁମଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାହାରିଯାଇଛି । ଏପରି ନ ହେଉ ଯେପରି ଆତ୍ମା ରୂପ ବ୍ୟାଚେରୀ ଏକଦମ୍ ଖାଲି ହୋଇଯାଉ ଯାହାଦ୍ଵାରା ଶରୀରରୁ ଗତି ଅଟକ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବ୍ୟାଚେରୀ ଡିସଚାର୍ଜ ହେବାର ସମୟ ଆସିଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଭାବେ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଆସିଛି, ଯେଉଁମାନେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମା, ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଚେରୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାର୍ଜ ହେଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଚେରୀ ଏବେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଚାର୍ଜ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ସକାଳେ ଆସି ଏଠାରେ ବସିଗଲେ ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାର୍ଜ ହୋଇଯିବ । ନା, ଉଠିବା, ବସିବା, ଚାଲିବା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମା ରୂପ ବ୍ୟାଚେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିପାରିବ କିନ୍ତୁ ଯୋଗ କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଚାର୍ଜ ହେବ । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ । ସତତପ୍ରୟାସ ଥିଲ । ଆତ୍ମା ସତ୍ତା ସୁନା ଥିଲା, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏବେ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରୟାସ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ଏବେ ସତତପ୍ରୟାସ ହେବ ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ଏହି ଭର୍ତ୍ତୀ ହେଉଛି ବହୁତ ସହଜରେ ପବିତ୍ର ହେବାର ଭର୍ତ୍ତୀ । ଏହାକୁ ଯୋଗ ଭର୍ତ୍ତୀ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । ସୁନାକୁ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ପକାଯାଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ରୂପ ସୁନାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ଭର୍ତ୍ତୀ, ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଭର୍ତ୍ତୀ । ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର ତ ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଯୋଗ ନ କରିବ ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପୁଣି କର୍ମର ଖାତାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁଳି କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ଶେଷ ସମୟ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଘରର ସମ୍ପୃତି ରହିଛି । ଘରକୁ ଫେରିଯିବାର ସମ୍ପୃତି ଅନ୍ୟ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲିଙ୍ଗର ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ପରମଧ୍ୟାମକୁ ଘର ବୋଲି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଏହି ବେଦ ନାଟକର ଅଭିନେତା ତେଣୁ ତୁମେ ଏହି ନାଟକକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଯାଇଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ଗୁପ୍ତ ନିର୍ମଳ ଚକ୍ର ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତ ପଡିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଡାକୁଛି— ହେ ବାବା ଆସ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ନଚେତ୍ ଆମେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯାଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ମାତା ପିତା ବୋଲି କହୁଛ । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ନିଜେ ବିଦ୍ୟା ଶିକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେବେ ବି କାହାର ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ

ନାହାନ୍ତି । ଏପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ— ନିଜେ ପଢ଼ି ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଟଙ୍କର ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରୁ ବଡ଼ ହେବା ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତର କାହାଣୀକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଟଙ୍କୁ ଭଗବାନ ମନେ କରି କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠି ଦେଖ କେବଳ କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ । ରାମଟଙ୍କର ଭକ୍ତମାନେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଆଡ଼େ ଦେଖ କେବଳ ରାମ ହିଁ ରାମ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି । ସୁତା ହିଁ ଅଥୁଆ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭାରତର ପ୍ରଚାରୀନ ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଯିଏକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ କୁହାଯିବ । ତୁମକୁ ସାଗର କୁହାଯିବ ନା ନଦୀ ? ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଜ୍ଞାନଗଙ୍ଗା । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସଂଶୟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହିବା ଏକଦମ୍ ଠିକ୍ କଥା ।

ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏଥିରେ ସର୍ବତ୍ର, ପୁରୁଷର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ନେଉଛ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ । ଯେପରି ମୁଁ ପରମଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟ । ମୋତେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ମୋର କାମ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ, ଯେପରି ରାଜାରାଣୀମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ ନା । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ରଖାଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ପଢୁଛି, ଏଠାରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇଗଲେ ନା । ବାବା କେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରୁଛ । ପୁଣି ସେଠାକୁ (ସତ୍ୟଯୁଗ) ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାରବ୍ଧ ତୁମ ସାଥରେ ଯିବ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଭାଇ ଭାଇର ସନ୍ଦେହ ରହିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ତୁମ ଭିତରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଭାଇର ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଦରକାର । କାହାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବ ତ କାହାକୁ ନୁହେଁ.... ଏପରି ସେଠାରେ ହେବ ନାହିଁ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ଭାଇ-ଭାଇ କିନ୍ତୁ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ସେହି ସମ୍ମାନ ରହୁ ନାହିଁ । ଭଉଣୀ ଭାଇ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଭାଇ-ଭାଇ କହିବା ଦରକାର । ଭ୍ରାତୃଭାବ ରହିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପରମଧାମ ଘରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇ ରହିବେ । ଭାଇ-ଭଉଣୀ ରୂପୀ ଶରୀର ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଦେଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଭାଇ-ଭାଇର ଜ୍ଞାନ ତ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ତ ଦୁଇ ଭ୍ରୂକୁଟୀର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ରହିଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପଡ଼ିବା ଦରକାର । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶରୀର ରୂପୀ ସିଂହାସନରେ ବସିଛି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ଅକାଳ ସିଂହାସନ । ଆତ୍ମାକୁ କେବେ ବି କାଳ ଖାଇନଥାଏ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାର ସିଂହାସନ ହେଉଛି ଏହି ଭ୍ରୂକୁଟୀର ମଧ୍ୟ ସ୍ଥଳ । ଏହା ଉପରେ ଏହି ଅକାଳ ଆତ୍ମା ବସିଛି । ଏହା କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । ଛୋଟ ପିଲାଟକ ଶରୀରରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଭ୍ରୂକୁଟୀ ମଝିରେ ରହିଥାଏ । ସେହି ଛୋଟ ଶରୀର ରୂପି ସିଂହାସନ ପୁଣି ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଏଠାରେ ଗର୍ଭରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ତେଣୁ ଆତ୍ମା ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ ଯେ ମୁଁ କେବେ ବି ପାପ ଆତ୍ମା ହେବି ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଆତ୍ମା ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ବାବାଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପୁଣି ଆତ୍ମା ହେଉଛି । ତୁମେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସବୁକିଛି ବାବାଟଙ୍କୁ ଦେଉଛ । ଏତେ ସବୁ ଦାନ କରିବା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଦାନ ନେବା ପାଇଁ ଦାତା ଶିବବାବା ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ ଏବଂ ଗହନ କଥା ଯାହାକି ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । ଭାରତ ହିଁ ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଭୂମି ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଭୂଖଣ୍ଡ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ତରାମା । ଏସବୁ କଥା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝିରେ ଅଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିବା ଯଥାର୍ଥ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ହିଁ ହେଉଛି ଆମଦାନୀର ଆଧାର ଏହାଦ୍ଵାରା ତୁମର ବହୁତ ଆମଦାନୀ ହେଉଛି । ବାବାଟଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏହାର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଶରୀରରୁ ଉପରାମ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦେହ ସହିତ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଆମେ ସ୍ଵାଧୀନାନ୍ତରିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏଭଳି କଥା ତ ବାବା ହିଁ କହିପାରିବେ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷା ଏହି ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରାଇବା ପାଇଁ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ପ୍ରସ୍ତକ ଇଚ୍ଛାଦିର ଦରକାର ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତରାମାର ଚକ୍ରକୁ ତ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଗ୍ରତ ହେଉଛ, କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଜାଗ୍ରତ ହେଉନାହାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କେତେ ମେହନତ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବିଶ୍ରାମ କରୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଆସି ଏଠାରେ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ କାହା ଶରୀରରେ ତ ଆସିବେ ନା । ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି କର ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିଯିବେ । ଏକଥା ତ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ କ୍ରମଅନୁସାରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବେ । ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ବିଶାଳ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଵାଧୀନା ହୋଇଯାଉଛି । ଏଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର ଯେପରି ସେଠାରେ ରାଜ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ଲଟେରୀ କୁହାଯାଉଛି । କାହାକୁ ବହୁତ ଛୋଟ ଲଟେରୀ ତ କାହାକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ଲଟେରୀ ମିଳୁଛି । କେହି ଗରିବ ତ କେହି ସାହୁକାର ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ଲଟେରୀ ବାବାଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମିଳୁଛି । ଏହି ସମୟର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେଲା ଯୋଗର । ତେବେ

ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵଚ୍ଛ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେତେ ବାବାଢ଼କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଜଞ୍ଜାନର ଧାରଣା ହେବ ଏବଂ ଅନେକଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ନିଜର ପରଜା ତିଆରି କରିପାରିବ । ଯଦିଓ କେହି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଢ଼କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ଆଗକୁ ଚାଲି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବେ ଯେ ବିନାଶ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତରେ ଉପସ୍ଥିତ । ବିନାଶ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ତୁମକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବାକୁ ହେବ ଯେ, ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମା । ହେ ଗର୍ବ ଫାଦର କହୁଛ, ଏକଥା କିଏ କହୁଛି ? ଏକଥା ଆତ୍ମା କହୁଛି ନା । ଏବେ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ଆସିଛି, ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିପାମକୁ ନେଇଯିବି । ବାକି ଆତ୍ମାର କେବେ ବି ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ ତେଣୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତିର ପରଗନ୍ ହିଁ ଉଠୁନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ । ଆତ୍ମାର କେବେ ବି ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାକି ସେଠାକୁ (ପରମଧ୍ୟାମ) ଯିବା ପାଇଁ ହେଲେ ବାବାଢ଼କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ । ଶେଷ ସମୟରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବେ । ଘରକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମର ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଖୋଲିଦେବ ସେଥିପାଇଁ ତ ଗାୟନ ରହିଛି, ଅହୋ ପ୍ରଭୁ ତୁମର ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ କରତତ୍ତ୍ଵ ଏବଂ ମତ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦଗତିର ଜଞ୍ଜାନ ତୁମକୁ ହିଁ ଦଶା । ତେବେ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କାହାକୁ ମତ ଦେଉଥିବେ ନୁହେଁକି କେବଳ ନିଜ ଭିତରେ ରଖିବେ ? ତାଙ୍କ ମତ ଦ୍ଵାରା କିପରି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହେଉଛି ତାହା ତ ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ହିଁ କହିବେ ନା! ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଗତି ମତି ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଆମେ ଜାଣି ନାହିଁ । ଏମିତି ବି କିଛି କଥା ଥାଏ କି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତୁମକୁ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଯାହା ଜାଣିଛନ୍ତି ତାହା ଆମକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କହିବ ମୁଁ ବାବାଢ଼କୁ ଜାଣିଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମର ଗତି ମତି ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସବୁ ଜଞ୍ଜାନ ରହିବା ପାଇଁ ଟିକିଏ ସମୟ ଲାଗିବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ ଏପରିୟନ୍ତ କେହି ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବେ ତେବେ ଏଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଚାଲିଯିବେ । କିନ୍ତୁ କେହି ଯାଇନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ବାବାଢ଼କୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବହୁତ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଲା, ସାକ୍ଷାତକାର ହେଲା, ତବଳ ମୁକୁଟଧାରୀ ହେବ—ଏହା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମା ଅନ୍ୟାରେ ବାବା ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇଲେ । ଭାବିଲେ ଏବେ ହିଁ ରାଜତ୍ଵର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯିବ । ବାକି ଖୁବ୍ କମ ସମୟ ଅଛି ପୁଣି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହିଭଳି ନିଶା ଚଢ଼ିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଠିକ ଥିଲା । ରାଜଧାନୀର ସ୍ଵାଧୀନା ହେଉଛି । ଅନେକଙ୍କୁ ରାଜତ୍ଵର ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ । ମୁଁ ଏକା ଯାଇ ସେଠାରେ କ'ଣ କରିବି । ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ତୁମକୁ ଏବେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିଗଲା । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ତୁମେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଢ଼କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଦାଦା ଆସୁଛନ୍ତି ଏକଥା ଯେପରି କୁହାଯାଏ ଗୁଡ଼ର ମଧୁରତା ଗୁଡ଼ ମାଠିଆ ଜାଣେ, ସେହିପରି ବାବା ତ ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ବାବା ଶକ୍ତିର କିରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଅଟେ ନା । ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିର କିରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ବସି ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛି ତେଣୁ ସବୁ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଶକ୍ତି ଭରପୁର ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦି କାହାର ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି ତେବେ ଶକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଘୁରି ବୁଲୁଥିବ । ତେବେ ତାକୁ କ'ଣ ମିଳିବ? କଥାରେ ଅଛି ସନ୍ଦେହ ଦେଲେ ସନ୍ଦେହ ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ଯଦି ବାବାଢ଼କୁ ଭଲ ପାଇବ ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଇବେ । ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲିଲେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କରତତ୍ତ୍ଵ ହେଲା ତୁମର ସେବା କରିବା । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ସେବାକୁ ସ୍ଵୀକାର କରିବ କି ନାହିଁ ତାହା ତୁମର ଆତ୍ମା ହିଁ ଜାଣେ । କେଉଁ ବିଚାର ନେଇ ଏଠାରେ ବସିବ ଏସବୁ କଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପରମଆତ୍ମା ଅଟେ । ମୋ ଆତ୍ମା ସହିତ ତୁମେ ତୁମ ଆତ୍ମାର ସଂଯୋଗ କରୁଛ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ଦେଉଛି । ମୁଁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ଜଣ ଜଣକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ଦେଉଛି । ତୁମେ କେବଳ ବାବାଢ଼କୁ ବସି ମନେ ପକାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଜଣ ଜଣକୁ ଶକ୍ତିର କିରଣ ଦେଉଛି । ତୁମେ ତ ଏପରି କରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଧାରଣ କରିବାର ଥିବ ସେମାନେ ଧାରଣ କରିବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହୋଇଯିବ । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଉପାୟ ବତାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ବାକି ତୁମେମାନେ ବୁଝିବ ନ ବୁଝିବ—ଏହା ତ କରମାନୁସାରେ ବିଦ୍ୟାରଥୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତୁମକୁ ବହୁତ ଶକ୍ତିବର୍ଦ୍ଧନକାରୀ ଭୋଜନ ମିଳୁଛି ତାକୁ ପୁଣି ହଜମ ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର ନା । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ଲଟେରୀ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର କଲ୍ପ କଲ୍ପାନ୍ତରର ଲଟେରୀ ଅଟେ । ଏହା ଉପରେ ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର । ବାବାଢ଼କଠାରୁ ଆମେ ଶକ୍ତି ନେଉଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଢ଼କ ଉତ୍କୁଟୀରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଢ଼କ ଆତ୍ମା ନିକଟରେ ବସିଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଢ଼କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାବାଢ଼କୁ ମନେ ପକାଇବ । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଢ଼କୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଢ଼କୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କାହାଣୀ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମାକୁ ସଂତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବତ୍ରଲାଇଟ୍ ନେବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାହାର ଦୁନିଆରୁ ଫେରାଇ ଆଣି ବାବାଙ୍କଠାରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଭାଇ-ଭାଇର ସର୍ତ୍ତା ସ୍ନେହରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭ୍ରୃକୁଟୀ ରୂପୀ ଅକାଳ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଭ୍ରୃକୁଟୀକୁ ଦେଖି କଥାବାରତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବାବାଙ୍କର ସଂସ୍କାରକୁ ନିଜର ମୂଳ ସଂସ୍କାର ରୂପରେ ଧାରଣ କରି ଶୁଭଭାବନା, ଶୁଭକାମନାଧାରୀ ହୁଅ । ଏବେ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ଅନେକ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଫିଲିଂ କରିବାର, ଦୂରେଇ ରହିବାର, ପରଚିନ୍ତନ କରିବାର ବା ଶୁଣିବାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂସ୍କାର ରହିଛି, ଯାହାକୁ କହିଦେଉଛୁ— କ’ଣ କରିବି ଏହାର ତ ମୋର ସଂସ୍କାର.... ଏହି ମୋର ଶବ୍ଦ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଢିଲା କରିଦେଉଛି । ଏହା ତ ରାବଣର ଜିନିଷ, ମୋର ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ବାବାଙ୍କର ସଂସ୍କାର ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଓରିଜିନାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳ ସଂସ୍କାର । ସେହି ସଂସ୍କାର ହେଲା ବିଶ୍ୱ କଲ୍‌ସ୍ତାଣକାରୀ, ଶୁଭ ଚିନ୍ତନଧାରୀ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଭାବନା, ଶୁଭକାମନାଧାରୀ ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସମର୍ଥୀ ରହିଛି ସେହିମାନେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବଶକ୍ତିରୂପୀ ସମ୍ପଦତିର ଅଧିକାରୀ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****